

Sygn. akt IX Ca 324/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSO Dorota Ciejek, SSR (del.) Krzysztof Krygielski
Protokolant:	prac. sąd. Magdalena Kufel

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014 r. w Olsztynie,

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddział (...) w O.,

przeciwko Gminie Miejskiej G.,

o zapłatę,

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku

z dnia 24 marca 2014 r., sygn. akt I C 1031/13,

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 w ten sposób, że w punkcie 1 zasądza od pozwanej Gminy Miejskiej G. na rzecz powódki Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddział (...) w O. kwotę 10.540,52 (dziesięć tysięcy pięćset czterdzieści 52/100) złotych z ustawowymi odsetkami: od kwoty 9.039,08 zł od dnia 27 maja 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.501,44 (jeden tysiąc pięćset jeden 44/100) złotych od dnia 23 marca 2011 r. do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałej części oraz w punkcie 2 zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.919,56 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćnaście 56/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.210,09 (jeden tysiąc dwieście dziewięć 09/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 324/14

UZASADNIENIE

Powódka Wojskowa Agencja Mieszkaniowa Oddział (...) w O. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy Miejskiej G. kwoty 13 494,52 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.491,64 zł od dnia 27 maja 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.002,88 zł od dnia 23 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że jest właścicielką trzech lokali mieszkalnych położonych w G.: przy ul. (...), który zajmowali E. Ł. (1), E. Ł. (2), E. M. (1), E. M. (2) i K. M., przy ul. (...), który zajmowali D. O., S. B. i W. B. oraz przy ul. (...), który zajmowali J. Z., Ł. Z. i M. Z.. Wobec tych osób orzeczono prawomocnie eksmisję, jednocześnie przyznano im prawo do lokali socjalnych i wstrzymano wykonanie eksmisji do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. oferty najmu tych lokali. Pozwana nie wykonała obowiązku dostarczenia lokali socjalnych w związku z czym powódka została pozbawiona możliwości dysponowania swoją własnością. W okresie oczekiwania na dostarczenie lokali socjalnych musiała we własnym zakresie ponosić opłaty związane z używaniem lokali, których nie uiszczają osoby je zajmujące, tj. kwot odpowiadających wysokości czynszu i opłat pośrednich. W tym czasie nie mogła dysponować tymi lokalami na rzecz innych osób, które terminowo uiszczająby opłaty. Argumentowała, że poniosła szkodę obejmującą należność, jaką mogłaby uzyskać w przypadku, gdyby pozwana złożyła uprawnionym ofertę najmu lokali socjalnych. Wskazała, że za lokal położony przy ul. (...) domaga się odszkodowania za okres od 1 lipca 2010 r. do 30 kwietnia 2011 r. w wysokości 4.841 zł, za lokal położony przy ul. (...) odszkodowania za okres od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. w wysokości 5.649,82 zł i za lokal przy ul. (...), odszkodowania za okres od dnia 1 sierpnia 2010 r. do dnia 31 stycznia 2011 r. w wysokości 3.002,88 zł.

Pozwana Gmina Miejska G. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Podniosła, że wywiązała się z obowiązku określonego w powołanych przez powódkę wyrokach i wskazała lokatorom lokale socjalne. Z chwilą wskazania tych lokali odpada obowiązek zapłaty jakiegokolwiek odszkodowania. Stwierdziła, że obowiązek gminy do wskazania lokalu socjalnego materializuje się z chwilą zwrócenia się przez wierzyciela o wskazanie lokalu socjalnego, dlatego niezrozumiałym jest objęcie żądaniem okresów poprzedzających te wnioski. Podniosła, że przepis art. 29b ust. 4 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych wszedł w życie 1 lipca 2010r., a przez to nie może być podstawą dla żądań obejmujących naprawienie szkód powstałych przed wejściem tego przepisu w życie.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Giżycku oddalił powództwo i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że D. O., S. B. i W. B. zamieszkiwali lokal mieszkalny o nr (...), położony w G. przy ul. (...). E. Ł. (1), E. Ł. (2), E. M. (1), E. M. (2) i K. M. zamieszkiwali lokal mieszkalny o nr (...), położony w G. przy ul. (...). Natomiast J. Z., Ł. Z. i M. Z. zamieszkiwali lokal mieszkalny o nr (...), położony w G. przy ul. (...). Przedmiotowe lokale stanowią własność Skarbu Państwa i pozostają w zarządzie WAM, Oddział (...) w O..

Wyrokiem z dnia 27 maja 2009 r. w sprawie I C 69/09 Sąd Rejonowy w Giżycku nakazał D. O., S. B. i W. B. opróżnienie i wydanie zajmowanego przez nich lokalu. Jednocześnie Sąd przyznał tym osobom prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie orzeczenia do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. oferty najmu lokalu socjalnego. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 1 lipca 2009 r. (...) Oddział (...) w O. pismem, które wpłynęło do Gminy w dniu 28 sierpnia 2009 r., wniosła o przyznanie uprawnionym lokalu socjalnego. W piśmie z dnia 1 września 2009 r. Gmina poinformowała, że dłużnicy powódki zostali wpisani do rejestru wyroków o eksmisję pod numerem (...). Jednocześnie pozwana wskazała, że nie dysponuje obecnie żadnym lokalem socjalnym, do wykonania posiada bardzo dużo wcześniejszych orzeczonych wyroków o eksmisję, a bardzo mało mieszkań. Nadto w piśmie wskazano, że zgodnie z zasadami wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta G., przyjętymi uchwałą numer (...) Rady Miejskiej z dnia 29 kwietnia 2004r., lokale socjalne przyznawane są w najem osobom wobec których orzeczona została eksmisja. Przyznając lokal Burmistrz Miasta bierze pod uwagę kolejność (datę) uzyskania prawomocnego wyroku sądu przyznającego prawo do lokalu socjalnego, uzyskane efekty w dziedzinie gospodarowania zasobem mieszkaniowym oraz optymalne wykorzystanie powierzchni mieszkalnej stosownie do obowiązujących norm. W piśmie z dnia 4 stycznia 2011r. Gmina wskazała lokal socjalny. Pismami z dnia 28 lipca

2010r., 31 sierpnia 2010r., 1 marca 2011r. oraz 16 maja 2011r. powódka wezwała Gminę do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego. Powyższe wezwania pozostały bezskuteczne.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2010 r. w sprawie I C 38/10 Sąd Rejonowy w Giżycku nakazał E. Ł. (1), E. Ł. (2), E. M. (1), E. M. (3) i K. M. opróżnienie i wydanie zajmowanego przez nich lokalu. Jednocześnie Sąd przyznał tym osobom prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie orzeczenia do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. oferty najmu lokalu socjalnego. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 sierpnia 2010 r. (...) Oddział (...) w O. pismem, które wpłynęło do Gminy w dniu 22 września 2010 r. wniósł o przyznanie uprawnionym lokalu socjalnego. W piśmie z dnia 24 września 2010 r. Gmina poinformowała, że dłużnicy powódki zostali wpisani do rejestru wyroków o eksmisję pod numerem (...). Jednocześnie pozwana wskazała, że nie dysponuje żadnym wolnym lokalem mieszkalnym, który mógłby zostać przeznaczony na lokal socjalny. W piśmie z dnia 26 lipca 2011 r. Gmina wskazała lokal socjalny. Pismami z dnia 2 września 2010 r., 1 marca 2011 r., 16 maja 2011 r. WAM wezwała Gminę do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego. Powyższe wezwania pozostały bezskuteczne.

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2010 r. w sprawie I C 82/10 Sąd Rejonowy w Giżycku nakazał J. Z., Ł. Z. i M. Z. opróżnienie i wydanie zajmowanego przez nich lokalu. Jednocześnie Sąd przyznał tym osobom prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie orzeczenia do czasu złożenia przez Gminę Miejską G. oferty najmu lokalu socjalnego. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 sierpnia 2010 r. (...) Oddział (...) w O. pismem, które wpłynęło do Gminy w dniu 22 października 2010 r. wniósł o przyznanie uprawnionym lokalu socjalnego. W piśmie z dnia 3 listopada 2010 r. Gmina poinformowała, że dłużnicy powódki zostali wpisani do rejestru wyroków o eksmisję pod numerem (...). Jednocześnie pozwana wskazała, że nie dysponuje żadnym wolnym lokalem mieszkalnym, który mógłby zostać przeznaczony na lokal socjalny. W piśmie z dnia 9 września 2011 r. Gmina wskazała lokal socjalny. Pismami z dnia 3 marca 2011 r. i 20 grudnia 2011 r. (...) Oddział (...) w O. wezwała Gminę do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego. Powyższe wezwania pozostały bezskuteczne.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo było niezasadne. Sąd dokonał materialnoprawnej oceny roszczeń zgłoszonych przez powódkę w oparciu o art. 29 b ust 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (tj. Dz. U. z 2010, nr 206, poz. 1367). Przepis ten wszedł w życie 1 lipca 2010 r. Przed tą datą w sprawach o odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego zastosowanie miał art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 150). Oba powyższe przepisy odsyłały do art. 417 k.c., jako podstawy odszkodowania od Gminy. Sąd Rejonowy przyjął, że obowiązek dostarczenia lokali socjalnych ma charakter bezterminowy. Do swojego zaktualizowania wymaga wezwania przez wierzyciela do jego wykonania. Zdaniem Sądu pierwszej instancji nie sposób jednak przyjąć, że Gmina niezwłocznie po tym wezwaniu jest zobowiązana dostarczyć lokal socjalny uprawnionym. Gmina nie dysponuje bowiem nieograniczoną liczbą lokali socjalnych i związana jest kolejnością wpływu wniosków o ich przyznanie, co regulują przepisy określające tryb rozpoznawania i załatwiania wniosków o najem lokali socjalnych. Na wezwanie powódki pozwana odpowiadała. Informowała o ilości osób oczekujących na lokale socjalne i o braku lokali socjalnych. Ostatecznie Gmina wywiązała się z obowiązku po upływie od 10 do 16 miesięcy od orzeczeń. Powódka nie wykazała nadto, że pozwana naruszyła obowiązujący tryb rozpoznawania i załatwiania wniosków o najem lokali socjalnych i w poszczególnych przypadkach doszło do powstania szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Zdaniem Sądu Rejonowego odpowiedzialność Gminy w niniejszej sprawie nie polegała na matematycznym przeliczeniu czasu od wydania wyroku przyznającego prawo do lokalu socjalnego i wysokości nieuiszczonych przez dłużników opłat za lokal. Dlatego Sąd pierwszej instancji uznał, że powódka nie udowodniła dochodzonego pozvem roszczenia co do zasady i powództwo oddalił. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła powódka zarzucając w apelacji:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 417 k.c., poprzez jego niezastosowanie, albowiem pozwana ponosi odpowiedzialność z tytułu niedostarczenia lokali socjalnych osobom do nich uprawnionym na podstawie prawomocnych wyroków orzekających o obowiązku opróżnienia, opuszczenia i wydania lokali stanowiących własność

powódki, co w konsekwencji skutkowało koniecznością ponoszenia przez Agencję opłat z tytułu używania lokalu i opłat pośrednich za lokatorów, którzy obowiązku tego nie wykonywali, a w stosunku do których egzekucja przysługujących Agencji należności była bezskuteczna;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 230 k.p.c., albowiem pozwana w toku postępowania nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia oraz faktu uiszczania przez powódkę opłat z tytułu używania lokalu i opłat pośrednich, od których zapłaty uchylali się lokatorzy uprawnieni do lokali socjalnych, których dostarczenia zaniechała Gmina w okresie, za który zapłaty domaga się powódka skierowanym pozwem;

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w świetle przedstawionych okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy roszczenie powódki winno zostać uwzględnione w całości, zaś Sąd I instancji w wydanym rozstrzygnięciu winien rozstrzygnąć o kosztach procesu w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i zasądzić je od pozwanej na rzecz powódki.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 13 494,52 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot 10 491,64 zł od dnia 27 maja 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3 002,88 zł od dnia 23 marca 2011 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu za obie instancje według norm przepisanych. Ewentualnie powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

W pierwszej kolejności należało zauważyć, iż poza sporem w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność, że odpowiedzialność pozwanej powinna być rozpatrywana w kontekście art. 417 k.c. Wynika to z art. 29b ust. 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (j.t. Dz. U. z 2010, Nr 206, poz. 1367 z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że jeżeli gmina nie wykonała wyroku sądowego w zakresie dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej, Wojskowej Agencji Mieszkaniowej przysługuje roszczenie o odszkodowanie od gminy na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny.

Zgodnie z art. 417 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy sprawowaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego.

Powódka wykazała przedłożonymi dowodami z dokumentów, iż w związku z niedostarczeniem przez pozwaną lokali socjalnych, poniosła szkodę stanowiącą sumę należności z tytułu opłat za używanie lokali i opłat pośrednich związanych z lokalami. Jak słusznie zauważyła skarżąca w apelacji, pozwana nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia wynikającego z przedłożonych dokumentów ani faktu poniesienia tych opłat przez powódką. Nie podważyła również wiarygodności złożonych dowodów.

Zaniechanie przez gminę wypełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie do tego uprawnionej pozostaje przy tym w normalnym związku przyczynowym ze stratą właściciela lokalu mieszkalnego spowodowaną nieuiszczeniem przez byłego lokatora opłat za używanie zajmowanego lokalu. Żaden przepis nie uzależnia uprawnienia właściciela nieruchomości do odszkodowania od realnych możliwości dostarczenia przez gminę lokali socjalnych. Obowiązek odszkodowawczy powstaje bowiem w związku z niezłożeniem uprawnionym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Inne okoliczności w tym realne możliwości dostarczenia lokalu, informowanie poszkodowanego o kolejności przyznawania lokali lub umieszczenie uprawnionych na liście oczekujących nie zwalniają gminy z odpowiedzialności odszkodowawczej. Roszczenie odszkodowawcze pozostaje bowiem w związku z ograniczeniem możliwości korzystania z nieruchomości zajmowanej przez osoby, co do których istnieje prawny obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego. Gmina pozostająca w zwłoce z dostarczeniem lokalu od chwili

wezwania przez właściciela do spełnienia świadczenia, musi liczyć się z koniecznością uiszczenia odszkodowania na podstawie art. 417 k.c.

W tej sytuacji należy stwierdzić, iż powódka jest uprawniona do skutecznego żądania od Gminy Miejskiej G. odszkodowania za niezłożenie uprawnionym ofert zawarcia umów najmu lokali socjalnych.

W ocenie Sądu Okręgowego żądanie powódki było zasadne w części. Należy bowiem zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż właściciel nieruchomości winien wezwać Gminę do wykonania bez nieuzasadnionej zwłoki ciężącego na niej obowiązku. Okoliczność, iż pozwana była zawiadomiona o toczących się sprawach o opróżnienie lokali mieszkalnych nie ma wpływu na termin spełnienia zobowiązania. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, że sam właściciel dostarczy uprawnionemu inny lokal, na który ten wyrazi zgodę, uprawniony dobrowolnie opuści mieszkanie, czy też zajdą inne okoliczności nie wymagające złożenia przez Gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Dlatego niezbędnym warunkiem do spełnienia przez właściciela, aby można było mówić o zwłocie Gminy, jest wezwanie jej do spełnienia świadczenia, tj. złożenia takiej oferty. Tymczasem w pozwie powódka dochodziła roszczeń odszkodowawczych za okres wcześniejszy, poprzedzający wezwanie do spełnienia świadczenia, co nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa.

W stosunku do lokalu położonego przy ulicy (...) żądanie odszkodowania dotyczyło okresu od 1 lipca 2010 r. do 30 kwietnia 2011 r. Tymczasem wnioski o przyznanie uprawnionym lokalu socjalnego pozwana otrzymała 22 września 2010 r. Tym samym Sąd przyjął, iż odszkodowanie przysługuje powódce za okres od 1 października 2010 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. Uwzględniając, iż średnia żądania odszkodowania za miesiąc wynosiła 484,18 zł (4 841,82 zł : 10 miesięcy), to za wskazany okres siedmiu miesięcy powódce przysługuje odszkodowanie w wysokości 3 389,26 zł.

W odniesieniu do lokalu położonego na ulicy (...) powódka żądała odszkodowania za okres od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. w wysokości 5.649,82 zł. Wniosek o przyznanie lokalu socjalnego uprawnionym został skierowany już 26 sierpnia 2009 r., a zatem poprzedzał okres żądania. Tym samym powódce należało przyznać odszkodowanie w pełnej dochodzonej wysokości.

W przypadku lokalu przy ulicy (...) powódka dochodziła odszkodowania za okres od dnia 1 sierpnia 2010 r. do dnia 31 stycznia 2011 r. w wysokości 3 002,88 zł. Wniosek o przyznanie lokalu socjalnego uprawnionym został złożony pozwanej 22 października 2010 r. Tym samym należne odszkodowanie powinno obejmować okres od 1 listopada 2010 r. Ponieważ średnie miesięczne odszkodowanie zgłoszone przez powódkę wyniosło 500,48 zł (3 002,88 zł : 6 miesięcy), tym samym przypadające powódce odszkodowanie za okres 3 miesięcy wynosi 1 501,44 zł.

W związku z powyższym powódce, na podstawie art. 417 k.c., przysługiwało od pozwanej odszkodowanie w łącznej wysokości 10.540,52 zł z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie (od daty wskazanej w notach księgowych i wezwaniach do zapłaty doręczonych pozwanej).

Z uwagi na to, iż roszczenie powódki zostało uwzględnione jedynie w części istnieją podstawy do zastosowania zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów wynikającej z art. 100 k.p.c.

Z kwoty 13 540,52 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, roszczenie powódki uwzględnione zostało na kwotę 10 540,52 zł. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem strona powodowa w 21,19 %, a strona pozwana w 78,10 %.

Powódka poniosła koszty procesu za I instancję w wysokości 3 109 zł (opłata od pozwu 675 zł, wynagrodzenie radcy prawnego 2 400 zł oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictw 34 zł). Koszty pozwanej ograniczały się do kwoty 2 400 zł wynagrodzenia pełnomocnika.

Reasumując powódka powinna zwrócić pozwanej 508,56 zł (2 400 zł x 21,19 %), zaś pozwana powódce kwotę 2 428,12 zł (3 109 zł x 78,10 %). Wzajemna kompensacja obu roszczeń prowadzi do zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1 919,56 zł.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. uwzględniając, iż apelacja powódki została uwzględniona jedynie w części w jakiej zostało uwzględnione roszczenie zgłoszone w pozwie, a zatem w stosunku 78,10 % do 21,19 %. Koszty poniesione przez powódkę w postępowaniu przed Sądem Okręgowym wyniosły 1 875 zł (675 zł opłaty od apelacji i 1 200 zł koszt wynagrodzenia pełnomocnika). Koszty pozwanej wyniosły 1 200 zł wynagrodzenia pełnomocnika. Tym samym uwzględniając stosunek w jakim strony wygrały i przegrały sprawę pozwana powinna zwrócić powódce koszty procesu za II instancję w wysokości 1 210,09 zł.